



# 40 DANA ZA ŽIVOT

**33. dan, 27. 10. 2024.**

## **Nakana:**

Molimo kako bismo se približili Isusu kroz ovo 40-dnevno putovanje.

## **Sveto pismo:**

I dođe učenicima i nađe ih pozaspale pa reče Petru: »Tako, zar niste mogli jedan sat probdjeti sa mnom? Bdijte i molite da ne padnete u napast! Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.« (Mt 26, 40 - 41)

## **Razmatranje:**

»Ako ne budete činili pokore, svi ćete tako propasti!« (Lk 13, 3)

Sveti Luka evanđelist propovijeda, kako su jednom neki ljudi došli k Spasitelju i javili mu, da je Pilat dao sasjeći mnoštvo Galilejaca. A Isus im odgovori: »Mislite li, da su ovi Galilejci bili veći grješnici od svih Galilejaca, jer tako postradaše. Ne, kažem vam, nego ako ne budete činili pokore, svi ćete tako propasti. Ili mislite li, da su onih osamnaest, na koje pada kula u Siloamu i ubi ih, bili veći krivci od svih ljudi, što stanuju u Jeruzalemu? Ne, kažem vam, nego ako ne budete činili pokore, svi ćete tako propasti!« (Lk 13, 1-5)

O kakva ozbiljna opomena za sve nas i za cio ljudski rod! Bol nam para dušu i groza nas hvata, kad se sjetimo svih posljedica strahovitog pokolja u svijetu. Koliko spaljenih sela, koliko razrušenih gradova, koliko razorenih kuća, koliko uništenih materijalnih dobara, koliko rascvijenih udovica, koliko rasplakane djece, koliko ožalošćenih majki, koliko zdvojnih i satnih obitelji! A jesu li te kazne došle slučajno? Bog naš nije »Bog meteža, nego mira« (1 Kor 14, 33), veli Apostol. Ali, kako god Bog ljubi čovjeka, Njegova pravda zahtijeva da kazni opačine, kad današnji čovjek i ne pomišlja na to, da ih okaje. I da ljudi ne zaborave te istine, eno nas pravodobno opominje na usta prorokova: »Ako budete htjeli i slušali me, uživat ćete dobra zemlje! Ako ne budete htjeli, nego me izazvali na srdžbu, mač će vas proždirati, jer su usta Gospodnja progovorila!« (Iz 1, 20)

A ima li tko među nama koji veli da ljudi nisu ničim zaslužili tako teških kazna kakve su stigle

čovječanstvo? Zar ne viču u nebo za osvetom tolika ubojstva nevinih, i odraslih i onih koji su tek pokucali na vrata života, ali su im opake majke i još gori pomagači uskratili da im otvore? Zar ne vape za osvetom pravde Božje toliki bogumrski konkubinati? Zar ne izazivaju srdžbe Božje tolike bogumrske kletve, što ih pogana usta i neukih i tobože inteligenata sipaju svakodnevno protiv Boga? Sto da kažemo o tolikim prevarama, o tolikim nasiljima, o tolikim tlačenjima sirotih i ubogih, o tolikim lažima, koje su gotovo postale zakonom života umjesto istine? Što da kažemo o oskrnjivanju blagdana i nedjelja – tog dana Gospodnjega; o nemaru za svetu Misu, za riječ Božju, za nadahnuća Božja, za klevete i ocrnjivanja međusobna, za toliku oholost, koja ne priznaje više ni Boga nad sobom? Zaista imamo dovoljno razloga da uzdahnemo s prorokom, što plače na razvalinama Jeruzalema: »Mi smo grijeshili i na srdžbu izazivali, zato si bio neumoljiv!« (Tuž 3, 4) Što nam dakle preostaje? Dva su samo puta pred nama. Ili se raskajana srca saviti u prahu pred Bogom, ili ćemo konačno izginuti od srdžbe Njegove. Naravni nas nagon goni, da se očuvamo. Onda neka nas i volja pod vodstvom razuma, prosvijetljena vjerom, gane, da činimo dostojnu pokoru, jer govori Krist: »Ako ne budete činili pokore, svi ćete slično propasti!«

bl. Alojzije Stepinac, propovijed na nedjelju za mir u Katedrali, 24. 11. 1940. (1. dio)

## **Molitva:**

Zdravo Kraljice, majko milosrđa, živote, slasti i ufanje naše, zdravo. K tebi vapimo prognani sinovi Evini. K tebi uzdišemo tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini. Svrni, dakle, zagovornice naša, one svoje milostive oči na nas, te nam poslije ovoga progona pokaži Isusa, blagoslovljeni plod utrobe tvoje, o blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo!